

Verhuisd

Twee maanden en een half berichtte ik u over onze verhuisperikelen naar de Oosttoeren van het Erasmuspark. Ik zeide u o.a. dat de verhuis op zich Vogelvlug verliep.. Alle grote stukken waren weer opgebouwd en stonden op hun plaats. Leeg, want wat overal in moest was nog in een eindeloze hoeveelheid dozen verpakt en die moesten nog leeggemaakt worden. Op iedere doos stond wat de inhoud was waardoor de uitpakkerij vrij vlot verliep. In onze vorige optrek hadden we al het nodige naar de diverse tweedehandswinkels gebracht, maar je ontdekt dat je nog teveel hebt meegenomen. Dus ook nu weer het nodige ‘overtollige’ spul apart gezet en daarmee de uitdragerijen weer blij gemaakt. Bij het kasten vullen berg je dingen op de verkeerde plaats op, waardoor je nog weken loopt te peinzen waar je dat ‘rot ding’ hebt gelaten. Uiteindelijk vind je het op een heel andere plaats dan gepland. Wel enkele haren minder vanwege het krabbelen op je hoofd bij het bedenken waar dat ding gebleven kan zijn.

En je ontdekt dat kledingstukken hebt die je niet kunt of wilt missen, maar niet in de kast kunt krijgen. Ddus - in ons geval – op naar de Praxis om een nieuwe klerenkast te kopen en waar de jou dierbare knapen een avond mee bezig zijn om het ding in elkaar te zetten.

De aannemer zorgde ook nog voor een verrassing. De elektradraden voor de keukenapparatuur konden niet door de loze leidingen, want daar zat een verstoppsel in. Je waarschuwt de nodige instanties, die elkaar verkeerd inlichten en een timmerman sturen waar een elektricijn (om het met Wim Sonneveld te zeggen) meer op zijn plaats is. Weer geduldig wachten op andere bediendes, die het malheur in de schakeling verhelpen, waardoor uiteindelijk alles naar wens verloopt.. De oven kan gebruikt worden en de noodverbanden voor koelkast en vaatwasser kunnen verwijderd worden. .

Je blijft uitpakken en de stapel lege dozen van de verhuisVogels wordt hoger en hoger tot alle dozen leeg zijn. Nog dezelfde dag van de melding dat ze hun handeltje konden ophalen en deden dat nog, waardoor ik spontaan begon te zingen het aloude carnavalslied: ‘Vogeltje, wat zing je snel.....’, wat de spaarzame aanwonenden niet tot dolle vreugde stemde. Maar ja de zanglessen van mijn jongenskoren liggen al minstens 50 jaar achter me en mijn stem is niet meer helemaal wat het vroeger aan nachtegalengeluid ten gehore bracht.

En dan, als alles zo’n beetje op zijn of haar plaats staat of nog eens van de ene kast naar de andere opbergkist wordt overgebracht, staan velen in de rij om de ‘koninklijke stallen’ te bezichtigen. De oh’s... en ah’s vanwege de gordijnen en handig verplaatsbare stoelen zijn niet van de lucht. De vloerbedekking wordt betast op hun materiaal en de keukeninstallatie wordt ten diepste bekeken en geprezen. En dan die ruime kamers, de geriefelijke badkamer, de berging. Het toppunt van comfort en zelfs de gasten -wc oogst succes. En als ik eerlijk ben “we zien der stik ‘grôds’ op”.

Het is wel aanpassen aan de nieuwe ruimte. Je hebt tijd nodig om te wennen dat je niet meer de tuin meer in kunt, want die vorm van vrije tijdsbesteding heb je achtergelaten voor de nieuwe bewoner. Als je nu naar buiten wil kom je op het balkon of in het trappenhuis, maar ook dat went. En alles is gelijkvloers. Je hoeft ’s morgens niet meer even terug naar boven omdat je glazen oog nog niet op de juiste plaats zit of omdat je je luisterapparatuur nog in de juiste oren moet steken. Het is allemaal zo gepiept. Er komt zelfs een vakantiegevoel over je.

Het verhuishoogtepunt was het afscheid van de burens in ons vroegere ‘hof zonder geld’. Ze bereidden ons een droomafscheid. Buurman Charles haalde ons op met zijn voiture, waarna we koffie of thee dronken en daarna enkele neuten, waarna we plaatsnamen aan een feestelijk gedekte en versierde dis.

En die beste buurtjes hadden voor ons zelf de heerlijkste gerechten bereid. Soep, moussaka, paté, quiches, toetjes en nog veel meer heerlijks. En dan weet je weer dat een ‘goede buur vaak beter is dan een verre vriend’. En toen we met de taxi bij ons nieuwe paleis arriveerden konden we gaan genieten van de prachtige TV - toeren, de nabije school en kinderopvangplaats, het oorverdovende geronk van de crossmotor van een polderbewoner, die het leuk vindt om een maximaal geluid te produceren. Verhuizen, het kan amusant zijn, maar doe het wel vroegtijdig en erger je vooral niet aan de bureaucratie, want dan ben in in Den Haag gelogeed, zoals een vroegere collega’s altijd zei, omdat hij niet wist dat dit door een aap werd gezegd.

Augustinus